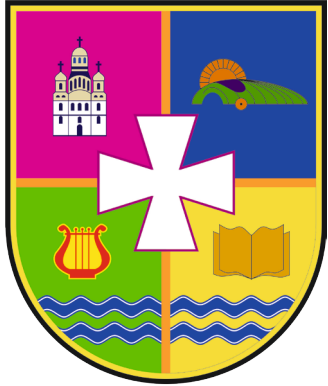

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №20(72) 6 Листопада 2020 року

У виборах узяли участь майже дві третини виборців

Місцеві вибори 25 жовтня 2020 року відбувалися в Україні за новими правилами. Так, депутатів до обласної та районної рад (а в містах – ще й до міської та районних у місті рад) довелося обирати за відкритими пропорційними списками. Звісно, це ускладнювало голосування.

минули без надзвичайних ситуацій та порушень. Завдяки належній роботі членів територіальної та дільничних виборчих комісій були забезпечені всі умови для вільного волевиявлення жителів громади. Правоохоронці й громадські спостерігачі забезпечували дотримання виборчого за-

Депутатів сільських рад, як і раніше, обирали за мажоритарною системою.

Відтепер межі Білоцерківської ОТГ розширилися: до неї приєднали територію Рокитянської ОТГ: населені пункти Рокита, Андрушине, Говори, Кравченки, Корнієнки, Вишарі, Мостовіщина, Попове, Трудолюбиве, Цикали, Шпирни.

У Білоцерківській ОТГ вибори

конодавства.

Людей із віддалених населених пунктів централізовано підвозили до дільниць транспортом виконавчого комітету.

Виборці Білоцерківської ОТГ продемонстрували високу громадянську активність: явка на дільниці виявилася однією з найвищих у Полтавській обл. і становила 64,4% (майже дві третини виборців).

Їх обрав народ

До вашої уваги – список новобраних депутатів Білоцерківської сільської ради, обраних у багатомандатних округах, та кількість набраних голосів.

Багатомандатний ВО	Прізвище, ім'я, по батькові	Кількість голосів
1 Балаклія	Піпко Олександр Миколайович	165
	Лобанова Любов Андріївна	71
2 Білоцерківка	Кордубан Оксана Анатоліївна	136
	Онищенко Віктор Іванович	55
	Дубина Тетяна Андріївна	54
3 Красногорівка	Кордубан Юрій Володимирович	310
	Фененко Анатолій Миколайович	93
	Яковенко Леонід Вікторович	64
	Рибальченко Віктор Іванович	45
4 Бірки	Назаренко Інна Миколаївна	79
	Товкач Ольга Дмитрівна	74
5 Поділ	Даценко Людмила Миколаївна	105
	Глушич Марія Тимофіївна	92
	Григоренко Станіслав Григорович	57
6 Корнієнки, Мостовіщина	Самойлік Наталія Іванівна	109
	Хохлов Артем Анатолійович	100
	Мацько Сергій Володимирович	82
	Цикало Олександр Петрович	70
7 Рокита	Корнійчук Юрій Максимович	80
	Валенко Валентина Федорівна	60
	Дороніна Валентина Григорівна	36
	Бабченко Світлана Василівна	35

Інформація надана Білоцерківської сільською територіальною виборчою комісією.

Дорогі земляки!

Усе моє життя тісно пов'язане з Білоцерківкою та навколишніми селами й відбувається у вас на очах. Я завжди працював, працюю й надалі працюватиму задля розвитку нашого краю.

Як керівник і засновник ПП «БіАГР» та співзасновник ТОВ «Білагро» вважав своїм обов'язком дбати про працівників (а це понад 1000 чол.), виплачувати належну заробітну плату та сповна перераховувати податки до бюджетів усіх рівнів. До всього, обидва підприємства надають соціальну допомогу громаді, комунальним установам, своїм працівникам і пайовикам.

Але цього замало в непростий для країни час. Тому я погодився на пропозицію від партії «Довіра» йти на вибори до Полтавської обласної та Миргородської районної рад.

Вдячний усім, хто проголосував за мене на місцевих виборах 25 жовтня. Я дуже ціную вашу підтримку. Вона надзвичайно важлива для мене, адже свідчить: ви вірите в мене, мої сили, досвід і бажання працювати на користь нашої громади і людей.

Ваші голоси не лише дозволили отримати повноваження депутата, а й стали для мене своєрідним авансом довіри у майбутній роботі в стінах облради і за її межами. Тому докладатиму всіх зусиль, щоб не підвести жодного з вас.

Ця виборча кампанія була складною, адже вибори за пропорційною системою з відкритими списками відбулися в Україні вперше. Кожному, хто прийшов на дільниці та взяв участь у голосуванні, потрібно було зважити десятки фактів та аргументів, відділити порожні обіцянки від реальних ініціатив та обрати з-поміж близько 100 кандидатів лише одного.

Саме тому низько вклоняюся тим, хто все ж прийшов на дільниці та проголосував. Я ціную кожную точку зору й докладатиму максимум зусиль, щоб розвінчати сумніви найбільших скептиків і зробити їх своїми щирими прихильниками. Я вдячний тим, хто мене підтримував, вдячний за довіру та віру в мої сили. Для мене головне – не особисті амбіції, а робота на благо усієї громади. Гарантую, що працюватиму разом з вами щоденно, напружено і результативно, буду завжди на вашому боці, мої шановні виборці.

Ще раз дякую вам за довіру. Це наша спільна перемога, яка обнадіює й надихає на нові здобутки!

Щиро ваш Віктор КОРДУБАН.

Шановні виборці!

Насамперед хочу подякувати вам за те, що знайшли час і прийшли на виборчі дільниці 25 жовтня 2020 року.

Щиро вдячний усім, хто підтримував мою кандидатуру. Ваше слово, сказане 25 жовтня, виявилось вирішальним для майбутнього нашої громади. Принаймні, другого туру виборів сільсько-го голови в нашій громаді не буде.

Вважаю це високою оцінкою моєї роботи на посаді сільського голови, високою довірою та водночас величезною відповідальністю, покладеною на мене громадою.

Вашу надійну підтримку я відчував упродовж 5 років, відколи очолив Білоцерківську ОТГ. З командою своїх однодумців, за підтримки депутатського корпусу я робив усе, що в наших силах, щоб наша громада була однією з найкращих у Полтавській області.

Результати нашої роботи ми постійно звіряли з вашою думкою, шановні мої земляки, всі наші здобутки і промахи ви бачили краще за будь-якого заїжджого експерта.

Головне, ми працювали на результат. І хоча не все в нас виходило гладко, та, як кажуть, дорогу здолає лише той, хто йде.

Хочу також подякувати виборцям за те, що сформували команду депутатів сільської ради. Сподіваюся, що з першої сесії новообраної ради цей депутатський корпус перейматиметься проблемами нашої громади. Певен, що ніхто з них не нестиме до сесійної зали якихось політичних чи особистих амбіцій, а в своїй діяльності усі керуватимуться думкою виборців.

Місцеві вибори 25 жовтня 2020 року відбулися в Білоцерківській ОТГ без надзвичайних ситуацій та порушень, були забезпечені всі умови для вільного волевиявлення мешканців громади. Тож особливі слова вдячності – членам дільничних виборчих комісій, громадським спостерігачам, правоохоронцям та всім, хто забезпечував належне проведення виборчого процесу.

Вибори закінчилися, попереду копітка щоденна робота. Упевнений, що з вашою підтримкою Білоцерківська сільська рада досягне нових висот і нових здобутків. Мине час, і кожен із жителів нашої громади пишатиметься, що живе в квітучій і найбагатшій громаді Полтавщини.

З глибокою повагою Іван ЛЕЩЕНКО.

Шановні працівники ТОВ «Білагро»!

Сільське господарство є основою економіки України та забезпечує 25% ВВП країни. Робота в аграрному секторі важка, виснажлива, а її результати часом не виправдовують найскромніших сподівань. Водночас тільки той, хто пов'язав свою долю з сільським господарством, може відчувати справжню гармонію з навколишнім світом та долучитися до загадкового процесу відтворення природи.

Напередодні Дня працівників сільського господарства дозволяємо привітати вас із професійним святом та побажати вам і вашим родинам міцного здоров'я, миру, злагоди і всього найкращого. Хай щедра осінь принесе затишок і спокій, достаток і велике людське щастя. Хай усі дні вашого життя будуть ясними, врожаї рясними, а дощі вчасними.

Віктор КОРДУБАН, Юрій КОРДУБАН,
засновники ТОВ «Білагро».

Дорогі земляки, жителі Білоцерківської ОТГ!

15 листопада ми всі святкуватимемо День працівників сільського господарства. Це свято кожного, хто живе й працює на землі.

З давніх давен праця хлібороба була найшанованішою в суспільстві. Водночас вона вимагала постійної самовіддачі, наполегливої праці від зорі й до зорі. Здається, часи змінилися, з'явилися сучасна техніка, новітні технології обробітки ґрунту... Однак робота в аграрному секторі, як і раніше, одна з найважливіх і непередбачуваних, бо на прямому пов'язана з погодними умовами.

З нагоди свята зичу всім щастя, наснаги, оптимізму, сприятливої погоди. Нехай нива щедро колоситься, здоров'я міцніє, а трудові успіхи примножуються.

Іван ЛЕЦЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Професійне свято у ТОВ «Білагро» зустрічають вагомими здобутками

Щороку в третю неділю листопада, коли зібрано на полях урожай і наповнені збіжжям комори, в Україні відзначають День працівників сільського господарства. Це свято в нашій країні можна вважати всенародним, адже завдяки праці сільських трударів забезпечується добробут і благополуччя кожного українця та гарантується продовольча безпека всієї держави.

В нинішніх умовах, коли Україна прагне до євроінтеграції та запроваджує значно суворіші європейські вимоги до якості продукції, на світові ринки виходять здебільшого агрохолдинги. Вони можуть забезпечити високу ефективність праці та порівняно низьку собівартість кінцевого продукту. Водночас великі підприємства із центрами десь у столиці розвитком соціально-економічної сфери села практично не займаються й байдужі до всіх місцевих проблем.

Цього не скажеш про ТОВ «Білагро» – велике та сучасне сільськогосподарське підприємство на території нашої громади.

Тут господарюють розумно, виважено, застосовуючи наукові методи агропромисловості та найпередовішу техніку, адже орієнтуються не на миттєвий прибуток, а на перспективу. Це по-справжньому європейське підприємство, яке дорожить своїм чесним ім'ям, піклується про своїх працівників і бере найактивнішу участь у житті громади.

Ми побували у ТОВ «Білагро», коли там завершували збирати кукурудзу. І хоча через посуху цьогорічний урожай значно нижчий, ніж торік, у господарстві щиро раділи погожій днині, що дозволила повністю зібрати врожай. На кукурудзяних полях невтомно працювали потужні «Джон Діри», якими вправно кермували досвідчені комбайнери, а гори золотавої пшениці вивозили багатотонні мерседеси. Як пояснює помічник начальника машино-тракторної бригади Владислав Логовський, який супроводжував нас у поїздці, після американських велетнів на полях практично не лишається втрат. Усе збіжжя засипають у новенькі елеватори.

Там, де пройшлися комбайни, в поле одразу виїжджають трактори (теж «John Deere»), щоб виорати звільнені поля на зяб. Так чинять справжні господарі, адже осіння оранка знищує бур'яни, затримує в ґрунті вологу та дозволяє вчасно, за першої ж погожої днини, розпочати весняно-польові роботи. Смуги масного чорнозему рівенько лягали за тракторами, переконуючи в тому, що в господарстві дбають про землю.

Наступна зупинка – новий сучасний елеватор на території центральної садиби ТОВ «Білагро» заввишки метрів 30. Масштаби цієї споруди вражають! Шість величезних металевих силосів, розташованих у ряд один за одним, мають такі гігантські розміри, що людина біля них здається мурашкою. Ці сталеві циліндри дозволяють зберігати одночасно 85 тисяч тонн зерна.

– Ми будували елеватор чергами в кілька етапів із 2006 року, торік наприкінці року здали в експлуатацію його останню чергу, – розповідає директор ТОВ «Білагро» Василь Володимирович Коваленко. – Це сучасний, повністю автоматизований комплекс, де здійснюється приймання, зважування, сушіння, очищення і зберігання зерна.

Зліва направо: робітники зерноочисного комплексу Олександр Федішин, Сергій Перелай, Володимир Корнійчук, Андрій Третяк; лаборанти Наталія Солод, Юлія Винокурова; начальник виробництва Михайло Олійник і начальник ВТЛ Іраїда Федченко.

З приймальних бункерів зерно підіймається транспортерами нагору будівлі на надсиловий поверх, звідки висихається від домішок, висушується і по конвеєрах надходить до силосів. Висипають зерно через воронки на дні силосу у підсиловому поверсі. Періодично в елеваторі проводиться й дезинсекція запасів зерна. А температура його автоматично регулюється на всіх рівнях.

Нарікає Василь Володимирович лише на цьогорічний неврожай:

– Якби кукурудза вродила по 80-90 центнерів з гектара, були б силоси заповнені «під зав'язку», а так – лише відсотків на 60.

Директор товариства розповідає й про продуману структуру приймання зерна для мінімізації простоїв у гарячий період сезону, про можливість одночасного приймання на елеваторі одразу двох культур, приміром, кукурудзи і соняшника.

Усі процеси на комплексі повністю автоматизовані, обладнання для післязбирального обробітки врожаю від очищення до сушіння встановлені лише енергозберігаюче, усі загрози на кшталт поширення грибків чи спалаху чисельності хлібних шкідників завчасно усуваються чітким контролем з боку лабораторії.

Така мультифункціональність елеватора дозволяє забезпечити плановість робочих процесів, гарантує 100% збереження врожаю й точний облік вирощеної продукції. Воістину, резерви підприємства колосальні!

Ще одна новобудова, якою можуть пишатися на ТОВ «Білагро» – сучасне приміщення майстерні на території машино-тракторної бригади.

Зараз тут порожньо й тихо, та вже незабаром просторе приміщення майстерні заповниться технікою й працівниками, які розпочнуть планові ремонти. Для цього в господарстві вже закупили запасні частини.

– Майстерня запрацювала в березні цього року, тож уся техніка (а

Начальник машино-тракторної бригади Анатолій Миколайович Фененко.

це 20 тракторів МТЗ-82, 12 тракторів «John Deere», зернозбиральні комбайни «John Deere C-680» та кормозбиральні «John Deere 7300», увесь причіпний інвентар: культиватори, борони тощо) до цьогорічних весняно-польових робіт готувалася вже в новому приміщенні, – розповідає начальник машино-тракторної бригади Анатолій Миколайович Фененко.

Він показує фотографію, яку старанно береже. На ній – споруда попередньої майстерні, зведена в колгоспі «Жовтень» ще 1972 року.

– Тодішній голова колгоспу Іван Миколайович Бондаренко був рішучою, наполегливою людиною з передовими поглядами, – говорить А. М. Фененко. – Він першим у всьому Великобагачанському районі збудував колгоспну майстерню, яка опалювалася й дозволяла ремонтувати техніку навіть у зимові морози. Наслідуючи його приклад, подібні майстерні звели в Степанівці, Бірках та інших селах.

Знання, душу й творчість у колгоспну майстерню вклав Іван Іванович Фененко, мій дядько. Його

Триває оранка в полі. Зліва направо: провідний механік Євген Сергійович Сергієнко, трактористи Микола Іванович Вишар і Олександр Володимирович Бондаренко, помічник начальника машино-тракторної бригади Владислав Андрійович Логовський.

Під час збирання зернових. Зліва направо: водій В'ячеслав Миколайович Ткаченко, комбайнери Руслан Андрійович Писаренко і Микола Іванович Близнюк, водій Віктор Васильович Пшеничний.

Нову майстерню зводили два роки.

зусиллями з'явилися токарні, фрезерувальні, свердлювальні верстати, запрацював кувальний цех. Завдяки дядькові я пов'язав свою долю з технікою: починав у колгоспі помічником комбайнера, потім працював слюсарем механічної майстерні, механіком по ремонту, головним інженером...

Утім, коли 2004 року Анатолій Миколайович прийшов працювати у ТОВ «Білагро», від колись сучасної майстерні лишилися лише руїни.

– Були лише стіни з вибитими вікнами й дверями, а вся техніка була вивезена чи розкомплектована, – продовжує Анатолій Миколайович. – Ми перекрили дах і почали працювати. На той час у господарстві були лише чотири трактори МТЗ-82. Збирали стару техніку, ремонтували її, комплектували. Потім відновлювали комбайни «СК-5 Нива», «Дон-1500», збирали плуги, культиватори... А як почали ставати на ноги, з'явилася й сучасна імпортна техніка. І постало питання про нову майстерню.

Її зводили два роки, демонтувавши старе приміщення. Тепер на першому

поверсі – простора ремонтна зала й усі майстерні, на другому – побутові приміщення для працівників, зокрема душові, туалети, роздягальні з індивідуальними шафами для кожного з понад 50 працівників машино-тракторної бригади. На третьому поверсі планують облаштувати спортзал.

ТОВ «Білагро» – не просто велике й сучасне аграрне підприємство, це ще й згуртований колектив, де кожен працівник сумлінно виконує свої обов'язки й відчуває себе частинкою великої та дружньої родини. На території підприємства посеред виробничих приміщень рясно родить дбайливо доглянутий сад та квітнуть клумби з трояндами. І сад, і клумби у вільний від роботи час доглядають працівники «Білагро».

У наступному номері ми продовжимо розповідь про ТОВ «Білагро» і ближче познайомимо читачів із одним із відокремлених підрозділів товариства. Яким саме? Нехай це залишиться інтригою...

Зінаїда МАТЯШОВА.

Вони вміють підтримати людину словом, поспівчувати, розрадити...

Вони – звичайні люди, такі, як і ми з вами. Вони живуть таким же життям, як і ми, тримають власне господарство, ростять дітей, виховують онуків, щодня вирішують ті ж проблеми, що й усі. Але на відміну від нас, вони трохи добріші, чуйніші, уважніші. Чужий біль вони сприймають як свій, чужу біду – як свою. А ще вони вміють вислухати, поспівчувати, підбадьорити. І після спілкування з ними стає легше на душі, а життя навколо здається не таким уже й поганим...

Вони – це соціальні працівники Центру соціальних послуг Білоцерківської сільської ради. Тож наша розповідь сьогодні про них і про їхню специфічну роботу.

«Молодість дарована усім, а старість – лише обраним»

Ірина Миколаївна Котлярчук 37 років, народилася вона в селі Красногорівка, у Сидорівщині проживали її дідусь і бабуся. Тож усе тут для неї рідне, всі її знають, усі люблять, хоча зараз жінка живе у Великій Багачці. А в соціальну сферу вона прийшла лише три роки тому, до цього працювала у сфері торгівлі. Спочатку підміняла дівчину, яка опікувалася старенькими, а коли та звільнилася, стала на її місце.

Ірина Миколаївна Котлярчук.

На роботу Ірина Миколаївна добиралася автобусом. Уже о 7.30 ранку вона скуповується в Красногорівці, потім сідає на велосипед і рушає до своїх підопічних у Сидорівщину й Морозівщину. Їх у неї десятеро.

– У кожній роботі є свої нюанси, – розповідає пані Ірина про свою професію. – А в роботі соціального працівника головне – живе спілкування з людьми. Старі люди пробачать тобі будь-які огріхи, якщо ти будеш із ними лагідною, усміненою, зможеш підтримати словом, вислухаєш, поспівчуваєш. Нахилити, накривати на стареньку бабусю (мовляв, скільки морок мені з тобою!) – для цього багато зусиль не потрібно. А ти спробуй її зрозуміти, втішити, пожаліти! Навіть якщо в самій на серці сумно, мусиш мати бадьорий вигляд і випромінювати оптимізм. Старі люди живуть минулим, вони змучені хворобами, і позитиву їхні промови не додають. Особливо, як почнуть говорити: «Не хочу жити, хочу вмерти». Потрібно знайти правильні слова, щоб не образити їх, задати про дорогих і рідних їм людей, заради яких варто жити. Ви би бачили, як ясіють їхні очі, коли вони починають розповідати про своїх онуків і правнуків!

Хоча трапляється, що старі й немінні люди стають непотрібними своїм рідним. Діти й онуки кидають бабусів і дідусів напризволяще і подаються кудись подаль – заробляти собі на життя. У більшості підопічних Ірини Миколаївни є родичі, але живуть вони десь далеко.

– У мене одна бабуся є, в неї син живе в Києві, він там працює. А до матері практично не навідується. В другій бабусі дочка теж облаштувалася у столиці, я жодного разу її не бачила в наших краях, навіть уявлення не маю, яка вона є.

Вік підопічних Ірини Миколаївни поважний: від 70 до 90 років. Є один дідусь, розповідає вона, Іван Григорович Барбовський, якому за паспортом 91 рік, але насправді 93: під час війни приписав собі менше років.

– Але він молодець, не кожен навіть у молодшому віці такий моторний: самостійно сідає в автобус, їде в Багачку, скуповується й повертається назад. Та й город він сам обробляє, а ще тримає невелике господарство, я йому лише допомагаю.

До речі, соцпрацівникам на селі доводиться допомагати стареньким садити й полоти город, збирати врожай. А восени листя в садках вигрібати. Сільська рада завжди їде назустріч працівникам соціальної сфери, усі звернення по допомозі без уваги керівництва ОТГ не залишаються. Пані Ірина наводить такий приклад:

– Коли перегородили трасу «Київ-Харків» відбійниками, підземного переходу не облаштували. Тож перебралися на той бік траси було неможливо. Я звернулася в Білоцерківську сільраду і там швидко вирішили це питання. Онурівці недовзі прочистили перехід, зробили нормальний спуск і тепер є можливість людям і на Хорол виїхати, і в Багачку повернутися...

Сільрада забезпечує працівників Центру соціальних послуг зимовим одягом, взуттям, а нині, в період епідемії коронавірусу, й засобами дезінфекції, рукавичками, захисними масками.

– Я завжди пояснюю своїм підопічним, – каже пані Ірина, – ви щасливі люди. Бо мо-

лодість дарована усім, а старість – лише обраним. Тому живіть до ста років і радійте, що Бог обрав саме вас і дарував вам це щастя – жити до глибокої старості.

Сумлінну роботу Ірини Миколаївни Котлярчук було належно оцінено: до Дня працівника соціальної сфери (1 листопада) її нагороджено грамотою Департаменту соціального захисту населення Полтавської ОДА.

«Працюю і за себе, і за поштарку»

Олена Миколаївна Кривошта живе в Коноплянці. Вона – потомствена соцпрацівниця. У соціальній сфері колись працював її дідусь Дмитро Петрович Григоренко, який через хворобу змушений був полишити роботу на маслозаводі. Дідусь тоді сам набрав собі немінних односельців, щоб отримувати повну ставку, й обслуговував їх. Коли ж у 1998 році хвороба загострилася (в нього була лейкемія), передав своїх підопічних дочці, Трипутень Лідії Дмитрівні. А в 2007 році перехопила в мами «естафету» й сама Олена: треба було підмінити Лідію Дмитрівну, бо та занедужала. До 2016 року вони фактично працювали разом – мама й дочка, обслуговували в Коноплянці одиноких і немінних односельців. А коли матір звільнилася (їй було важко ходити, боліли ноги), Олена забрала її підопічних до себе.

Олена Миколаївна Кривошта.

– Тепер я одна працюю на всю Коноплянку, бо стареньких мало залишилося, нікого набирати, – пояснює ситуацію Олена Миколаївна. – А як починала працювати, було в мене 13 людей, і всі старші за 80 років. Газу тоді в селі не було, тож кожному треба було машину дров на зиму перетягати. Та й город тоді був у кожного, доводилося й на городі людям допомагати.

Важко було, зізнається Олена. Возила харчі стареньким, готувала їм їсти, прибирала в хаті, полола город. А ще, бувало, прала білизну своїм бабусям. Із двох зламаних пральних машинок свекор змайстрував їй одну робочу – саме для того, щоб прати в ній білизну підопічних.

– Навантажу, бувало, мішок брудної білизни, прив'язу собі на велосипед і везу додому. Чого я буду прати в них руками? А вдома я в ночви води понакачу, виперу все, повний двір порозвішую сушитися. Потім усе це назад везу...

Та не стільки фізична робота гнітила молодую жінку, як душевний біль, який часом доводилося переживати. Старі люди доволі специфічні: вони бувають підозрілими, неврівноваженими, вередливими. І до кожного потрібно знайти свій підхід, завоювати довіру, з кожним налагодити довірливі, сердечні стосунки.

– Жив ось тут понад дорогою один дідусь, – киває у бік траси Олена Миколаївна. – Як він мені нерви тріпав! Бувало, прийду додому, наплачуся, й щоразу даю собі слово, що кину цю роботу... А тоді звикла. І люди до мене попривикли. Я вже їм як рідна стала, вони мене ждуть, виглядають...

І пояснює:

– На малечу можна накричати, приструнити, й вона тебе послухає. А на стару людину ти ж не кричатимеш! Треба просити, переконувати, умовляти. А воно тебе не слухає, свою лінію зне... Дуже важко буває це витримати.

Окрема категорія підшефних Олени Миколаївни – так звані платники. У них є свої діти, й живуть наче недалеко, наприклад, у Багачці. Але вони самі попросили взяти своїх рідних на обслуговування і платять за це. Бо важко людині одній жити, в Коноплянці навіть магазину немає (був один, але закрився), тож і хліба ніде купити. Їхати в Білоцерківку старим людям важко. Немає в селі й поштового відділення. Тож якщо треба кому заплатити за газ чи електрику – звертаються до соцпрацівника.

– Я тут працюю і за себе, і за поштарку, – сміється Олена Миколаївна. – Обслуговую не тільки своїх підопічних, а й усіх, хто попро-

сить. Їду по вулиці велосипедом, хіба мені важко зупинитися й укинута в поштовий ящик людині квитанцію про оплату комуналки? Мені не важко...

Працівники соцзахисту іноді так прикипають до своїх підопічних, що ті стають для них наче рідними. А для рідної людини нічого не шкода. Так трапилося й з Оленою Миколаївною. Вона згадує:

– Була у мене одна бабуся нещасна. Син у неї помер, залишилися онуки в Полтаві. Але бабуся їм була непотрібна. В неї бідної не було навіть баночки, щоб закатати на зиму якусь консервацію. Я купила дві упаковки дволітрових банок, дома законсервувала помідорів-огірків, щоб було бабусі що взимку їсти. Помітила ті банки лаком для нігтів, щоб сусід-алкоголік не покрав, і віднесла бабусі. А коли вона померла, наче щось обірвалося у мене всередині! Я їй поминки влаштувала, разом із сусідкою наварила капуняку, щоб по-людськи пом'янути бідолошну...

В сім'ї Олени Кривошти склався справжній сімейний підряд. Коли Олена була в декретній відпустці за другою дитиною, її батько два роки підміняв дочку. Чоловік Олени теж не залишає дружину в складних ситуаціях з її роботою.

– Бувало взимку, як наметє снігу, чоловік у вільний від роботи час зі мною лазить по тих переметах, щоб я ніде не застрягла, та ще й напівжартома-напівсерйозно пояснює: «Ти мала на зріст, як закидає тебе десь снігом, я тебе й не знайду». І наказує одягати щось яскраве, щоб мене здалеку було видно. А люди ж мої розкидані по різних кутках, один у тім краю живе, другий аж під Огірівкою... І я, бувало, лізу через ті замети, потопію в снігу, плачу, одну ногу витягну – друга застрягає. А ще ж тягну за собою торби з хлібом і молоком! На мене ж чекають...

Олена Миколаївна демонструє містку шкіряну сумку, яку видає сільрада усім соцпрацівникам. А ще керівництво ОТГ забезпечує жінок зимовим одягом, взуттям і, звичайно, велосипедом, без якого в селі – ніяк. Для сніжних зим, ясна річ, цей транспорт не підходить. Тож із наближенням холодів соцпрацівникам доводиться сподіватися лише на милостиву погоду і на власні ноги...

«Прощаючись, завжди кажу: «Все буде добре»

Марія Миколаївна Саєнко обслуговує стареньких у селах Красногорівці й Дзюбівщині. Сама вона родом із села Пушкарєве Великобагачанського району. В Красногорівці закінчила СПТУ № 49, отримавши спеціальність «слюсар КВП і автоматики». Робочий шлях починала зі швей-мотористки у Великій Багачці, потім тривалий час працювала в районній філії Ощадбанку. Вийшла заміж, народила двох дітей. Та сімейне життя не склалося: 1998 року, розлучившись із чоловіком, вона переїхала в Дзюбівщину, щоб бути ближче до сестри, яка тут проживала.

Марія Миколаївна Саєнко.

– На той час сину виповнилося 10 років, дочці – 5, – розповідає Марія Миколаївна. – Треба було якось жити, а роботи ніде не було. І тоді Сергій Григорович Пулипенко запропонував мені піти соціальним працівником. Я погодилася і проробила у цьому статусі ні багато ні мало – 22 роки. Вони пролетіли як один день.

Поки діти були маленькі, така робота цілком влаштовувала жінку: встигала й дітям раду дати, й по господарству попоратися, й обслужити своїх підопічних. Тепер же, коли діти повиростали й подарували їй четверо онуків, вона твердо впевнена: свою роботу соцпрацівника вона ні за що не проміняє!

– Мені робота дуже подобається, – із захопленням розповідає Марія Миколаївна. – Я дуже люблю спілкуватися з людьми, і професія соціального працівника саме для мене. Навіть працюючи в Ощадбанку я знаходила час, щоб поспівчувати, співбесідувати. В мене дуже гарна пам'ять на обличчя. Минуло вже зо три десятиріччя, а в мене перед очима стоїть старенька бабуся

на прізвище Зима, якій я допомагала скласти заяву: вона погано бачила. А потім, взявши її руку у свою, допомагала розписатися...

Попервах не все виходило гладко, були й непорозуміння. Траплялося, плакала від безсилля й безвиході, хотіла навіть розрахуватися: не витримувала важкого характеру деякого зі своїх підшефних. Та вранці знову вставала і йшла до тих, хто її образив – налагоджувати стосунки. Врешті-решт притаманна жінці делікатність, поступливість і лагідність перемогли. До неї звикли, звикла і вона до своїх стареньких. Більше того: бабусі й дідусі стали для Марії Миколаївни, наче рідні.

– Щодня вони мене з нетерпінням чекають. І не лише, щоб щось їм допомогла, а й для того, щоб новини порозказувала. Після виборів, приміром, засипали мене запитаннями: які результати голосування? А хто у нас по Дзюбівщині переміг?

У людей, пояснює Марія Миколаївна, вона робить усю ту роботу, що й у себе вдома. Або у мами, коли приїздить до неї в Пушкарєве. Зварити борщ? Будь ласка! Наліпити вареників? Запросто! Попрати білизну? Зараз зробимо! Поскубити качку, зарізати курку, наносити води, нарубати дров – ні від чого не відмовляється жінка. Усе вона вміє, усе вона робить і не заглядає у договір, чи прописана там така послуга, чи ні. Та все це, впевнена Марія Миколаївна, може робити кожен. Головне ж для представника цієї професії – допомогти людині словом, підтримати її, поговорити, розрадити. Тож коли Марія Миколаївна приходить додому, вона майже не розмовляє з рідними. Бо виснажена душевно, зморена. Всю свою енергетику вона віддала людям.

– Зараз у мене підібралися просто ідеальні підопічні, – говорить соцпрацівниця. – Їх 9 чоловік. Наймолодша – Тетяна Степанівна Сидоренко, 1949 р. н., за нею йде Ніна Митрофанівна Мільченко, 1945 р. н. А далі – всі старші за 88 років. Найстарша Марія Петрівна Беркута, неходяча бабуся 98 років – дуже специфічна людина. До неї потрібен особливий підхід. Є в мене двійко мужчик, обоє поважного віку: Микола Юхимович Корж, 97 років, і Григорій Павлович Пулипенко, 90 років. Я всіх їх люблю, звикла до них, прикипіла душою. Якщо хтось хворіє – переживаю, якщо помирає – велика травма для мене... Мої подруги жартують: «Машо, тобі хрест золотий треба поставити за твоє терпіння. За рідними людьми так не доглядають...»

Дуже задоволена Марія Миколаївна і своїми керівниками-наставниками Юлією Миколаївною Фелоненко і Наталією Іванівною Стецюк.

– У нашій громаді 14 соціальних працівників, а вони – наше начальство. Вони за нас стоять горою. З ними можна вирішити будь-яке питання, навіть сімейну проблему. Затеелефонуєш, була, їм – у будь-яку годину дня і ночі – вони підкажуть, проконсультують, допоможуть. Хоча й молодші за нас, але дуже кваліфіковані й компетентні!

Прощаючись, Марія Миколаївна зі щирою посмішкою на обличчі каже:

– До побачення!

І пояснює:

– Я завжди так говорю своїм підопічним, коли йду від них. І ще додаю: «Все буде добре»!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Бірки, ветерана праці, дитини війни
СРІБНОГО
Олексія Яковича;

жителя с. Огірівка, ветерана праці, дитини війни
ТУРИК
Ганни Федорівни;

жителя с. Колосівка, ветерана праці, дитини війни
ГОЛОВКО
Ніни Олександрівни;

жителя с. Лугове, ветерана праці, дитини війни
ЕГОРОВА
Бориса Андрійовича;

жителя с. Красногорівка, ветерана праці, дитини війни
СНАГОВСЬКОЇ
Ганни Гаврилівни;

жителя с. Дзюбівщина
ГАМАЛІ
Валерія Вікторівна

І висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

7 листопада

ТИЩЕНКО МАЙЯ ПАВЛІВНА

(с. Красногорівка) – 85 років;

СЕЛЕЗЕНЬ АНАТОЛІЙ ПАВЛОВИЧ

(с. Красногорівка) – 70 років;

9 листопада

СЕМЕРГЕЙ ВАСИЛЬ МИКОЛАЙОВИЧ

(с. Красногорівка) – 60 років;

13 листопада

П'ЯТУХА ГАННА КОСТЯНТИНІВНА

(с. Поділ) – 70 років;

14 листопада

КРАСЮК ГАЛИНА ВАСИЛІВНА

(с. Балаклія) – 80 років;

15 листопада

НЕПРАН ТЕТЯНА ПАВЛІВНА

(с. Огирівка) – 65 років;

18 листопада

СОКОЛЕНКО ОЛЕКСІЙ СЕРГІЙОВИЧ

(с. Красногорівка) – 80 років;

КОСТИГОВА ОЛЬГА ОЛЕКСІВНА

(с. Герусівка) – 75 років;

19 листопада

ЧЕПРАКОВА ЛЮДМИЛА ІВАНІВНА

(с. Білоцерківка) – 65 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають міцного здоров'я, звичайного людського щастя, любові й розуміння в родині, твердості й віри на многії літа!

Літа-літа, як буйнії вітри,
Так шумно й швидко відлетіли.
Ще світить ясно сонечко згори,
І за спиною є могутні крила!
Ну, що ж, нехай летять літа,
Душа ніколи не старіє.
У цьому істина свята,
Тому у нас живе надія.
То ж зичим щастя і тепла,
Здоров'я, радості без краю.
Щоб доля доброю була
І довгих літ ми вам бажаєм.

Зверніть увагу

Дякую за людяність

Хочу розповісти про чуйну й добросердну людину – Віктора Володимировича Кордубана. Ми – дві жінки й маленька дитина – живемо в с. Бірки біля тракторної бригади. Користуємося колодязем, із якого беруть воду й працівники ТОВ «Біагро». Аж раптом у ньому зникла вода. Ми не могли нічого вдіяти, й тоді я звернулася особисто до Віктора Володимировича. Попри зайнятість, він мене уважно вислухав та пообіцяв усе зробити, щоб вирішити проблему. І справді, прислав бригаду з Красногорівки, вони розкопали, вичистили колодязь, і в ньому з'явилася вода. Дякую В. В. Кордубану за людяність, ввічливість, розуміння.

Ніна Яківна **БОРБИЦЬКА**,
с. Бірки.

Цікава екскурсія для соцпрацівників

Соціальним працівникам у повсякденній роботі доводиться витратити чимало моральних сил. Щоб поповнити їх та згуртувати колектив, в. о. начальника відділу соціалістичного населення, директор Центру надання соціальних послуг Юлія Миколаївна Фелоненко запропонувала організувати екскурсію до Полтави та в екопарк с. Ковалівка. Цю ініціативу підтримало керівництво сільської ради й виділило автобус.

Екскурсія відбулася 8 жовтня. З різних причин у ній брали участь далеко не всі працівники. Ті ж, хто поїхав, отримали чимало позитивних емоцій. Вони надовго запам'ятають цікаву мандрівку, нові враження, дружнє спілкування.

Зліва направо: М. М. Саєнко, І. П. Красюк, С. М. Кібальник, Г. І. Назаренко, О. М. Кривошита, Н. М. Манашина, І. О. Каленіченко. Сидить І. М. Котлярчук.

Бажаємо нових творчих злетів

Народний аматорський хоровий колектив «Живі джерела» під орудою заслуженого працівника культури України Григорія Сербожкіна (Красногорівський СБК) нещодавно взяв участь у Третньому Всеукраїнському фестивалі-конкурсі повстанської пісні «За Україну! За її волю».

Творче змагання відбулося в м. Луцьк дистанційно. На нього надійшло 78 відео виступів від вокально-хорових колективів,

ансамблів і солістів-вокалістів із Волинської, Рівненської, Івано-Франківської та Полтавської областей.

Наш колектив виконав пісню на слова Т. Г. Шевченка й музику Kozak System «Посіяли гайдамаки в Україні жито» (солістка Євдокія Черних) і посів 3 місце. Тож вітаємо дипломантів і бажаємо нових творчих злетів.

Щиро вітаємо й усіх працівників культури та артистів-ама-

торів нашої громади з професійним святом – Всеукраїнським днем працівників культури та аматорів народного мистецтва (9 листопада). Про те, як вони живуть і працюють в умовах карантину, розповімо в наступному номері газети.

Консультація

Закон «Про соціальні послуги»

Із 1 січня 2020 року набув чинності Закон України № 2671-VIII «Про соціальні послуги», який визначає основні організаційні та правові засади надання соціальних послуг, спрямованих на профілактику складних життєвих обставин, подолання або мінімізацію їх негативних наслідків, особам/сім'ям, які перебувають у складних життєвих обставинах.

Відповідно до зазначеного Закону України, соціальні послуги надаються отримувачам:

- за рахунок бюджетних коштів;
- з установленням диференційованої плати залежно від доходу отримувача соціальних послуг;
- за рахунок отримувача соціальних послуг або третіх осіб.

1) за рахунок бюджетних коштів:

А) незалежно від доходу отримувача соціальних послуг:

особам, які постраждали від торгівлі людьми та отримують соціальну допомогу відповідно до законодавства у сфері протидії торгівлі людьми, особам, які постраждали від домашнього насильства або насильства за ознакою статі, дітям з інвалідністю, особам з інвалідністю І групи, дітям-сиротам, дітям, позбавленим батьківського піклування, особам з їхнього числа віком до 23 років, сім'ям опікунів, піклувальників, прийомним сім'ям, дитячим будинкам сімейного типу, сім'ям патронатних вихователів, дітям, визначеним п. 5 ч. 6 ст. 13 Закону № 2671, — усі соціальні послуги.

іншим категоріям осіб — соціальні послуги з інформування, консультування, надання притулку, представництва інтересів, перекладу жестовою мовою, а також соціальні послуги, що надаються екстрено (кризово);

Б) отримувачам соціальних

послуг, крім зазначених у пункті 1 цієї частини, середньомісячний сукупний дохід яких становить менше двох прожиткових мінімумів для відповідної категорії осіб, — усі соціальні послуги. (Станом на 01.07.2020 року розмір прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, становить 1712 грн, відповідно два прожиткових мінімуми — 3424 грн).

З установленням диференційованої плати в порядку, визначеному КМУ, надають соціальні послуги отримувачам соціальних послуг, середньомісячний сукупний дохід яких перевищує два прожиткові мінімуми, але не перевищує чотири прожиткові мінімуми для відповідної категорії осіб.

За рахунок отримувача соціальних послуг або третіх осіб надають соціальні послуги:

1) отримувачам соціальних послуг, середньомісячний сукупний дохід яких перевищує чотири прожиткові мінімуми

для відповідної категорії осіб;

2) понад обсяги, визначені державним стандартом соціальних послуг.

Середньомісячний сукупний дохід отримувача соціальних послуг для визначення права на отримання соціальних послуг за рахунок бюджетних коштів або з установами диференційованої плати визначається за попередні шість місяців, що передують місяцю звернення за наданням соціальних послуг, та обчислюється шляхом ділення середньомісячного сукупного доходу його сім'ї на кількість членів сім'ї, які включаються до її складу.

Отже, з громадянами, які перебувають на обслуговуванні у Центрі надання соціальних послуг Білоцерківської сільської ради, буде переукладено договори відповідно до чинного законодавства.

За додатковою інформацією звертатись за тел. 0502289325.

До уваги населення!

Постановою Кабінету Міністрів України від 29.07.2020 р. № 633 «Про внесення змін до Порядку призначення і виплати державної соціальної допомоги особам, які не мають права на пенсію, та особам з інвалідністю і державної соціальної допомоги на догляд» визначено механізм виплати щомісячної державної соціальної допомоги на догляд одиноким пенсіонерам, яким виповнилося 80 років і більше, і які потребують постійного стороннього догляду.

Для призначення цього виду допомоги необхідно подати до Центру надання адміністративних послуг або до відповідних посадових осіб у старостинському окрузі такі документи:

- заяву за формою, затвердженою Мінсоцполітики;
- декларацію про доходи та майновий стан осіб, для призначення соціальної допомоги, за формою затвердженою Мінсоцполітики;
- висновок лікарсько-консультативної комісії медичного закладу про потребу заявника

в постійному сторонньому догляді;

Інформація про склад сім'ї зазначається заявником у декларації про доходи та майновий стан, а тому довідку про склад сім'ї подавати не потрібно.

Слід звернути увагу, що допомога призначається тільки одиноким особам, яким виповнилося 80 років і більше. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про державну соціальну допомогу особам, які не мають права на пенсію, та особам з інвалідністю» одинока особа — це особа, яка не має працездатних родичів, зобов'язаних за законом її утримувати.

Допомога на догляд не призначається особам з інвалідністю, яким відшкодують витрати на догляд відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування», а також іншим особам за здійснення такого догляду, яким виплачується компенсація.

Розмір допомоги складає 40% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, тобто 685 грн (1712х40%) щомісячно.

Додаткову інформацію можна дізнатись за телефоном 0502289325.